

JODI ELLEN MALPASOVÁ

*Musi v nej znova
prebudiť vášeň,
inak je ich láske
koniec*

S týmto
MUŽOM

IKAR

JODI ELLEN MALPASOVÁ

S tímto
MUŽOM

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Jodi Ellen Malpas
WITH THIS MAN

Copyright © 2018 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2024 by Jana Seichertová
Cover design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9310-6

*Venujem Jessemu.
Ďakujem, že si ma svojím dokonalým
šialenstvom načisto pobláznil.*

*A aj Sare Burchovej – navždy zostaneš
v našich srdciach. Táto kniha je pre teba.*

PRVÁ KAPITOLA

Dupot mojich nôh na bežeckom páse znie rytmicky a upokojujúco. Zvuky piesne *Believer* od Imagine Dragons v iPhone tlmí pulzovanie v mojich ušiach. Silný tlkot srdca mi vraví, že ešte žijem. Aj keď dnes už nemusím bežať, kým nestratím cit v nohách, aby som sa o tom uistil.

Zvyšujem tempo a dýcham čoraz namáhavejšie. Teraz už šprintujem. Po holej hrudi mi steká pot, no ani na chvíľu nespustím oči z hodín na opačnom konci telocvične. Sekundová ručička pomaly krúži po ciferníku. Už len dve minúty. Udrž si tempo ešte dve minúty.

Keď však nastavený čas uplynie a stroj automaticky spomalí, nohy mi bežia ďalej, akoby mali svoju vlastnú vôľu. Udriem dlaňou do tlačidla a zase zvýším tempo, moje ego mi ešte nedovolí zastať. Ešte jeden a pol kilometra. Zvýším hlasitosť v slúchadlách a šprintujem ďalej, pravidelne dýcham nosom a podráždene si utieram pot, ktorý mi steká z čela. Vrhnem pohľad na displej bežeckého pásu, aby som zistil prebehnutú vzdialenosť. Dvadsaťtri kilometrov. Hotovo.

Päsťou udriem do tlačidla a dovoľm stroju znížiť tempo z rýchleho behu na mierny džoging. Vytrhnem si z uší slúchadlá, schmatnem tričko a utriem si spotenú tvár.

„Včera si bežal rýchlejšie, tvrdohlavý čurák.“

Nohy mi spomalila a napokon zastanú. Opiem sa o držadlá, skloním hlavu a upokojujem si dýchanie. „Choď doriti,“ vyrazím zo seba a otočím tvár k svojmu najstaršiemu priateľovi. John sa na mňa široko

uškrnie, pričom odhalí svoj zlatý zub v celej jeho kráse. Najradšej by som mu ho vyrazil.

Ticho, chrapľavo sa zasmaje a hodí mi na hrud' uterák. „Takže si sa s tým ešte vždy nezmieril?“

Zídem z bežeckého pásu, utriem si spotenú hrud' a hodím mu uterák späť. „Vôbec netuším, o čom melieš.“ Klamem. Dobré viem, na čo ten bastard naráža, a mám plné zuby toho, že ma to ešte vždy šťve. Ani neviem, ako sa to stalo – kam uletel všetok ten čas. Lebo, Boh mi pomáhaj, tento víkend oslávim päťdesiatku. Päťdesiat rokov posratého života. Keď na to pomyslím, na mojom egu zakaždým pribudne ďalší zárez. Zamierim k dávkovaču chladenej vody a John vykročí za mnou. „Päťdesiatka ti pristane.“

Prevrátim oči, vezmem pohár a podložím ho pod kohútik. „Chcel si niečo?“

Za mnou sa ozve tichý smiech. Hltavo vypijem vodu a obrátim sa k tomu úlisnému bastardovi. Nechápem, na čom sa tak úžasne zabáva. Johnovi ťahá na šesťdesiatku, ale pri pohľade naňho by ste mu ju nikdy netipovali. Je v skvelej forme, aj keď by som to pred ním nikdy nepriznal.

„Dnes privezú nové posilňovacie stroje.“

„Prevezmeš ich?“ spýtam sa a dolejem si pohár.

„Nijaký problém.“

„Ďakujem.“ Rozhliadnem sa po posilňovni, ktorú vlastním, plnej hudby, spotených tiel a hlasno bijúcich srdc. Z reproduktorov duní *Daylight* od Disciples, adrenalín prúdi ako šialený, miestnosťou sa rozliehajú povzbudzujúce výkriky. Napokon som zistil, že predaj klubu nebol až taký dobrý nápad. Nechýbali mi sexuálne potešenia a iné pôžitky, ktoré ponúkal Zámok, ale spoločenstvo, sociálny aspekt a každodenné riadenie podniku. A tak som si založil nový – nie taký tajný, no tiež veľmi exkluzívny. JW Fitness & Spa sa od svojho otvorenia pred šiestimi rokmi ustavične zlepšuje a rastie.

„Kde je Ava?“

John mi vezme z ruky prázdny pohár, hodí ho do koša na odpadky a zamieri na odchod. „V kancelárii.“

V kancelárii? Tvárou sa mi rozšíri úsmev, a zatiaľ čo prechádzam cez posilňovňu, pulz sa mi opäť zrýchli, no teraz ho cítim v šortkách.

Kráčam čoraz rezkejšie a plán v mojej mysli nadobúda čoraz jasnejšie obrysy. Odhodlane vstúpim do kancelárie... a vzápätí prudko zastanem, lebo Ava tam nie je. Zamračím sa na prázdny priestor a vyberiem z vrečka telefón. Zvolím v ňom jej číslo a podídem k pracovnému stolu.

„Ahoj,“ ozve sa trochu unavene.

Nespýtam sa prečo. V tej chvíli ma to naozaj nezaujíma. „Kde si?“ Klesnem do kresla za jej stolom.

„V kúpeľoch.“

„Máš tri sekundy na to, aby si priniesla svoj zadok do kancelárie,“ oznámim jej a uškrniem sa, keď počujem jej zhíknutie.

„Som na opačnej strane klubu.“

Pokrčím plecami. „Tri,“ zašepkám, vyložím si nohy na jej stôl a pohodlne sa opriem v kresle.

„Jesse, snažím sa vyriešiť spor medzi našimi zamestnancami.“

„To mi je fuk. Dva.“

„Och, doriti.“

Podráždene pokrútim sánkou. „Za toto mi zaplatíš. Jeden.“ Z druhého konca linky zaznie zvuk náhlivých krokov a víťazne sa usmejem. „Tik-tak,“ ľahostajne dodám, spustím ruku a posuniem si penis trochu nabok, aby mi tak veľmi nenapínal nohavice.

„Sme v práci.“

Posmešne sa zasmejem. „Kdekoľvek, kedykoľvek.“ To predsa vie.

„Si veľmi náročný, Jesse Ward.“ Jej chrapľavý hlas ma prinúti zhlboka, odmerane sa nadýchnuť. Áno, občas odo mňa ešte ujde, ale väčšinou beží ku mne. Ako teraz. Keď vie, že som vzrušený a čakám v kancelárii.

Pohľad mi padne na dvere a doslova cítim, ako mnou prúdi energia. No tak, ponáhľaj sa, zlatko. Počujem ju, ako beží po chodbe, a potom sa dvere kancelárie otvoria.

Zastane v nich ona. Moja nádherná manželka. Vyzerá presne tak ako v deň, keď som ju spoznal. Sexi. Krásna. Dokonalé spojenie elegancie a vyzývavosti. „Nula, zlatko,“ zamrmlm, preruším spojenie a hodím telefón na jej pracovný stôl. Po chrpte mi prebehnú známe zimomriavky. Usmejem sa a prezriem si každý centimeter jej dokonalého tela. Rukou sa opiera o zárubňu, hryzie si pery a oči má plné

radosti. Radosti, že ma vidí. Svojho manžela. Muža, ktorého miluje.
„Máš dobrý deň?“ spýta sa.

„Práve sa zlepšil,“ priznám. „Zlepšíš ho ešte viac?“

Hltá ma nenásytným pohľadom. To milujem... aj jej potrebu ustavične na mňa zízať. Áno, tento víkend oslávim päťdesiatku, ale čo má byť? Ešte vždy som príťažlivý, doriti! Zrazu sa cítim ako boh, za ktorého ma považuje. Ako boh, ktorým naozaj som. „Tak čo mi odpovieš?“ posúrim ju. Vie, že na túto otázku je iba jedna správna odpoveď.

Pokrčí plecami, predstiera ľahostajnosť. Aké plytvanie časom, jej aj mojím...

„Nehraj sa so mnou, drahá.“

„Naše hry predsa miluješ.“

„Nie tak veľmi ako chvíle, keď som ponorený hlboko v tebe.“ Spustím nohy zo stola na zem a vstanem. „Márniš vzácny čas. Poď sem.“

„Poď si po mňa.“ Zatvorí za sebou dvere a zamkne ich. Sleduje ma, ako sa k nej približujem, a oči jej s každým mojím krokom žiaria jasnejšie. Napokon zmeravie, pripravuje sa na môj útok. Všetky nervy vo mne ožijú a kričia na mňa, aby som sa jej zmocnil. Keď prídem k nej, svižne sa zohnem, zdvihnem si ju na plece a zamierim s ňou späť k pracovnému stolu.

Smeje sa, dlaňami mi vkĺzne pod pás šortiek a chytí ma za zadok. Stisne ho a potom doň zaryje nechty. „Si celý spotený.“

Položím ju na stôl a ľahnem si na ňu. Jednou rukou ju pevne držím na mieste a druhou jej vyhrniem sukňu. Zvíja sa podo mnou, ale jej odpor je zbytočný. „Nebráň sa, zlatko,“ napomeniem ju, stiahnem jej šaty cez hlavu, odhodím ich nabok a načiahnem sa za nohavičkami. Usmejem sa na čipku, ktorá ju predou mnou skrýva, skloním k nej ústa a z boku ju uchopím zubami.

„Jesse!“ kričí, hádže hlavou a zvíja sa podo mnou.

Potichu sa zasmejem. Hra o moc nikdy nezostarne. „Kto má moc?“ spýtam sa, strhnem jej látku z pása a vypľujem ju.

„Ty, šialenec posadnutý kontrolou!“

„Dávaj si pozor na jazyk!“ Stiahnem jej podprsenku, spustím si šortky na stehná a vyslobodím svoj tvrdý, nedočkávy penis.

Upríe na mňa omámený pohľad, sadne si, uchopí mi penis a trýznivo pomaly ho pohladká. Prehnem sa v páse, dotyk jej teplej dlane ma celkom premôže. „Doriti, Ava,“ vyrazím zo seba, položím jej ruky na plecía a bradu si opriem o jej hrud'. „Keď sa ma dotýkaš, mám pocit, že by som dokázal dočiahnuť a znieť ti z oblohy mesiac.“ Som si celkom istý, že by som zvládol urobiť čokoľvek. Som neporaziteľný, nezničiteľný. Lenže aj veľmi zraniteľný.

Zase si ľahne na pracovný stôl a prehne sa v drieku. Dýcha plytko, tvár má vlhkú a červenú. Vyzerá ako nadpozemská bytosť, jej dychčanie mi znie ako čarovná hudba. „Pretiahni ma,“ netrpezlivo zo seba vyrazí. „Prosím, pokefuj ma.“

„Pozor na jazyk, Ava,“ zase ju napomeniem, potom ju chytím za kolená a myknem dopredu. „Presne to mám v úmysle, drahá. Pretiahnem ťa – tvrdo a rýchlo.“

Úžasná horúčava, šíriaca sa z jej mačičky, ma priťahuje ako magnet. Moja túžba rýchlo silnie. „Och, ježiši, zlatko.“ Skloním hlavu, pobozkám jej bradavky, a keď sa znovu vzpriamim, neľútostne vyrazím bokmi vpred. Keď zaskočená náhlým útokom vykrikuje, rozdychčím sa ako šialený. Náš sex je stále rovnako dobrý ako na začiatku.

Ruky jej vyletia nad hlavu a pevne uchopí hranu pracovného stola. „Preboha!“

Zaškrípem zubami, odtiahnem sa a znovu k nej prudko prirazím. „Jesse!“

„Páči sa ti to, zlatko?“

„Tvrdsšie,“ požiada a upríe na mňa divý pohľad. „Pripomeň mi.“

„Čo?“

„Všetko.“ Pokrúti bokmi, aby ma ešte viac vzrušila. „Ukáž mi, kto má moc.“

Môj úsmev sa rozšíri a spokojne ju sledujem, ako čaká, kedy splním jej žiadosť. Lenže neurobím to, kým nevysloví tri čarovné slová. Ponorený hlboko v Avinom teplom lone znehybniem a čakám. „Povedz to,“ vyrazím zo seba, príľahnem ju a pobozkám jej kútik úst. „Daj mi to, čo chcem, a ja ti dám to, čo chceš ty.“

Otočí tvár ku mne a obdaruje ma sladkým bozkom na pery. „Milujem ťa,“ zamrmle, keď so mnou zápasí jazykom. „Šialene.“

Usmejem sa jej do úst a pomaly sa vzpriamim. „Vydrž.“

Celá zmeravie, pripravuje sa na to, čo má prísť. Neodďaľujem to, a ani v budúcnosti to nemám v úmysle. Prudko do nej vrážam, znovu a znovu, zatiaľ čo podo mnou kričí od vytrženia. Tie výkriky mi znejú ako rajská hudba.

Chcem však zistiť, ako veľmi po mne túži, a tak sa odtiahnem, položím jej dlane na kolená a rozťahnem ich, až celkom odhalím jej lesknúcu sa mačičku. Pulzuje. „Ježiši, si krásna,“ takmer úctivo zašepkám. Zase do nej pomaly preniknem, zakloním hlavu a čoskoro nájdem správne tempo – prirazenie, hlboký ponor, pokrútenie bokmi. „No tak, zlatko,“ vydýchnem. Už sa potím. „Urob sa už.“

Ďalší výkrik, ďalšie stony. Zmysly mám načisto zmätené, náhly príval krvi do penisu ma takmer zrazí na kolená. Stisnem Ave nohy silnejšie a opäť k nej prirazím. Pozorujem u nej všetky príznaky blížiaceho sa vyvrcholenia: rozšírené, jasné oči a prsty zarývajúce sa do dreva. Čoskoro vyvrcholí, a keď pozriem na jej nádherné prsia, vyvrcholí tiež. Hruď sa mi nadúva a sťahuje, rozkoš ma zaplavuje vo vlnách. Je silná, skurvene silná. Zatiaľ čo Ava podo mnou spokojne stoná, trasiem sa ako list vo vetre a prstami jej pevne stískam kolená. Cítim sa ako v nebi.

„Doriti,“ vydýchne Ava. Hlava jej padne nabok a zatvorí oči. „Doriti, Jesse.“

Pustím jej kolená a zvalím sa na ňu, ale zostanem v nej a ďalej si užívam rozkoš, lebo steny jej pošvy sa ešte vždy sťahujú okolo môjho citlivého penisu. „Pozor,“ zadychčane zo seba vyrazím. „Na.“ Pobožkám ju na spotené líce a priľahnem ju celou svojou váhou. „Jazyk.“

„Si dobrý.“

„Viem.“

„Si tvrdohlavý.“

„Viem.“

„Milujem ťa.“

Ponorím si nos do jej krku a ona vzdychne. „Viem.“

Objíme ma a pevne sa ku mne pritisne. Som doma. Zaplaví ma spokojnosť. „Musím vyzdvihnúť deti zo školy.“

„Hm...“ Nenájdem v sebe dosť sily na slová, nieto na pohyb. Keď sa však ozve klopanie na dvere, zavrčím a lenivo vstanem z jej pracovného stola. „Zajtra v rovnakom čase?“

Uškrnie sa, svižne zoskočí na zem a upravuje sa. S každým centimetrom pokožky, ktorý si predou mnou pomaly zahalí, zo mňa vyprchá trochu nadšenia. „Hneď budem hotová!“ zvolá smerom k dverám a rýchlo si oblečie šaty.

Napchám sa späť do šortiek a sadnem si na pohovku na opačnom konci kancelárie. „Už predsa si hotová.“

Prevráti oči nad mojím bezočivým úškrnom a ponáhľa sa k dverám. Skôr než položí ruku na kľučku, trochu si našuchorí vlasy. Naozaj nemárni čas. Líca jej blčia, doslova z nej kričí, že ju práve pretiahli. Otvorí dvere, a keď si všimnem, ako mojej manželke zmeraveli plecia, hneď mi je jasné, kto je na druhej strane.

„Cherry,“ bezvýrazne povie Ava, zvrtnie sa na podpätku a zamieri späť k pracovnému stolu. Cestou na mňa vrhne pohľad, ktorý potvrdí to, čo už dávno viem. Cherry nemá rada.

Podľa mojej manželky je tá baba do mňa zabuchnutá. Neviem, prečo to Avu prekvapuje. Každá žena má pre mňa slabosť. „Práve sa chystám vyzdvihnúť dvojčatá.“ Ava si vezme tašku a zavesí si ju na plece. „Čo mi nesiete?“

Cherry vojde do kancelárie a položí jej na stôl spis. Blond vlasy si dnes vyčesala do pevného uzla a na bielej košeli si podľa mňa nechala priveľa rozopnutých gombíkov. Nezízam na ňu úmyselne. Také niečo si jednoducho nemôžete nevšimnúť.

„Správy o členoch, ktoré ste chceli.“

„Výborne. Zajtra si ich prezriem.“ Ava zamieri k dverám a vrhne pohľad na pohovku, na ktorej sa rozvaľujem. „Vyprevaď ma von.“ Príkaz, nie prosba.

Uškrniem sa. V manželke sa ozval vlastnícky inštinkt. Vstanem z pohovky, z Avinho pracovného stola si vezmem tričko a cestou k dverám si ho oblečiem. Neunikne mi Cherrin obdivný pohľad, keď si ho sťahujem cez hruď, a mojej manželke takisto.

„Podme.“ Chytím Avu za ruku a odvediem ju z kancelárie, skôr než vystrčí pazúry.

„Páčiš sa jej,“ zamrmle a objíme ma okolo pása. „Keby sa vo svojej práci tak dobre nevyznala a keby som ju tak veľmi nepotrebovala, už by bola preč.“

Zasmejem sa. „Neurobila nič zlé.“

„Ale áno, urobila. Pozrela sa na teba.“

Pritiahnem si manželku tesnejšie k boku. „Nemôžeš svojim zamestnankyniam vyčítať, že sa na mňa pozerajú.“

„Čo by si urobil, keby sa niektorý tvoj zamestnanec takto pozrel na mňa?“

Horúčava. Hneď sa mi rozleje v žilách a tentoraz ma nenaplní uspokojením. Automaticky zavrčím a Ava sa zasmeje, no keď zídeme po schodoch na recepciu, odtiahne sa odo mňa.

„Na to by si ani jeden netrúfol, drahá.“ Myknutím ju pritiahnem späť k sebe a objímam ju. „A nesnaž sa ma rozzúriť.“ Vášnivo jej pritisnem pery na ústa a bozkávam ju, kým sa mi od vzrušenia nezaokrúti hlava. „Uvidíme sa doma.“ Zahryznem jej do pery a usmejem sa, keď si všimnem jej zaskočený výraz. Zabudla, kam sa chystala ísť. „Choď po deti,“ pripomeniem jej.

Konečne sa spamätá a rozhliadne sa po recepcii. Nikto jej nevenuje pozornosť. Všetci vedia, ako fungujeme. Toto nie je „normálne“ už iba pre nás, ale aj pre našich zamestnancov. Museli si na to zvyknúť, ak si chcú udržať prácu.

Manželka odíde a ja začnem odpočítavať minúty zostávajúce do chvíle, keď sa budem môcť vrátiť domov a zase uvidím svoje deti.

DRUHÁ KAPITOLA

Keď prejdem na motorke Ducati po dlhej príjazdovej ceste, vedúcej k nášmu malému panstvu, zaplaví ma pokoj. Avino auto stojí na zvyčajnom mieste a kufor je otvorený. Zastanem vedľa jej Mini, zložím si prilbu a očami preletím po špinavom vozidle. Čierny lak vyzerá zaprášený, matný a starý. „Na bielej nevidieť prach,“ zamrmlam pre seba. „A do Range Rovera napcháš viac nákupných tašiek.“

Raz som manželke vnútil svoje najväčšie a najsilnejšie vozidlo, ale napokon na presvedčila, aby som jej dovolil vrátiť sa k jej vernému Mini.

Ava sa objaví v predných dverách, a keď ma zbadá vedľa motor-ky, zastane. Zachytím jej čokoládový pohľad, znovu si sadnem na sedadlo, položím si prilbu na kolená a prekrižim si členky. Vari sa mi nedostalo najkrajšieho privítania, aké si muž môže želať? Doprajem si čas a nenáhľivo ju obdivujem. Ešte vždy na nej vidieť, že sa nedávno milovala. „Pani moja,“ kývnem jej hlavom a do hlasu sa mi automaticky vkradne chrapot.

Prehodí si vlasy na chrbát. „Pán môj.“

Zrazu si uvedomím, že mením polohu, aby som urobil pohodlie svojmu penisu, tvrdnúcemu za rozparkom kožených nohavíc. Jej zdržanlivý úsmev mi prezradí, že si uvedomuje, akú aktivitu tam dolu vyvolala, a znovu si položím otázku, ako sa moja žena asi cíti, keď vie, že aj po dvanástich rokoch od nášho zoznámenia na mňa dokáže tak hlboko zapôsobiť. Jednoducho sa jej neviem nasýtiť.

Pomaly zíde dolu schodmi, nepustí zo mňa oči, kým nepríde k zadnej časti svojho auta. Potom siahne dnu, čím ma upozorní na výraznú krivku svojho zadku, a vyberie tašku s logom Tesca. „Polož tú tašku,“ prikážem jej.

„Nebud' taký náročný,“ nápadne si vzdychne, zvrtné sa na podpätku a s nákupnou taškou zavesenou na prstoch svižne vybehne hore schodmi, pričom nezabudne pokrútiť zadkom. „Musím nakŕmiť tvoje deti.“

„Aj ja mám svoje potreby, drahá,“ zvolám, odhodím prilbu na sedadlo motorky a rozbehnem sa za ňou. „Ava!“

Skôr než zmizne v dome, zachytím jej smiech, a keď prídem do kuchyne, nájdem ju tam stáť s taškou pri nohách. Zastanem a sledujem ju, ako sa pomaly, zvodne skláňa a niečo z nej vyberá. Uškrniem sa, keď bezočivo pokýva obočím a ukáže mi dva poháre arašidového masla. „Možno ti dovoľím, aby si ho zo mňa zlízal.“

„Možno mi dovoľíš?“ Zasmejem sa nad jej zdržanlivosťou. „Ava, si za mňa vydatá už desať rokov. Ešte si sa nepoučila?“

„Mám moc,“ zašepká, postaví poháre na pracovnú dosku a vyplúli na mňa plné pery.

Musím sa trochu predkloniť, aby mi penis nevyskočil z kožených nohavíc. „Ava, ak nie je vhodná chvíľa na to, aby som ťa prehol cez pracovnú dosku a vykefoval z teba dušu, radšej ma neprovokuj.“ Ježiši, odkedy sa nám narodili dvojčatá, musím sa ovládať a vždy si dobre rozmyslieť, kde sa s ňou pomilujem. Moja pevná vôľa postupne slabne. Zrejme za to môže pribúdajúci vek. Rýchlo tú myšlienku odložím, aby mi nestihla pokaziť náladu.

„Musíš sa porozprávať s Maddie,“ sčista-jasna zmení tému Ava.

Posmešne sa zasmejem. Nie. V nijakom prípade, lebo presne viem, o čom sa moja jedenásťročná dcéra chce rozprávať. „Nemienim tým prejsť znovu, Ava. Koniec diskusie.“

„Musíš sa naučiť správne s ňou zaobchádzať, skôr než nás dvoch rozoštvie a skončí sa to rozvodom.“

„Viem, ako mám s ňou zaobchádzať.“ Pohoršene si odkašlem.

„Zamknúť ju v jej izbe určite nie je správny prístup.“

Zamračím sa. „Nepreháňaj.“

Ava sa zasmeje. Znie to blahosklonne. Radšej by si mala dať pozor, inak ju čaká príučka v podobe sexu za trest. „Nedávno si sa jej tým vyhrážal.“

Nemôžem uveriť, že to musím zase vysvetľovať. „Ava, mala na sebe džínsové šortky, ktoré by dokonale padli bábike Barbie. A v takých chce ísť na školský večierok?“ Zasmejem sa na tej predstave. „To sa nestane, kým žijem.“

Moja manželka prevráti oči. „Neboli až také malé.“

„Má jedenásť rokov!“

„Mení sa na mladú ženu.“

„Mení sa na trň v mojom prekliatome zadku.“ Alebo v ešte väčšom.

„Preháňáš, Jesse.“

Naozaj preháňam? To sotva. „Ava, minulý týždeň, keď som po ňu prišiel do školy, nejaký špinavý malý zvrhlík na ňu hľadel cestou od školskej brány k môjmu autu a prakticky slintal.“ Už pri spomienke na ten incident mi zovrie krv v žilách. Keby ma ten prekliaty dopravný strážnik neprinútil odísť zo zóny s obmedzeným parkovaním, vyskočil by som z auta a prebehol cez cestu rýchlejšie než pštros.

Uškrnie sa na mňa. „Špinavý malý zvrhlík?“

„Áno. Má šťastie, že som mu nevopchal hlavu do jeho vlastných nohavíc, aby nemohol civieť na moju dcéru.“

„A koľko rokov mal ten špinavý malý zvrhlík?“

„Neviem.“ Odpovedi na jej otázku sa úmyselne vyhnem, lebo presne viem, kam ňou mieri.

„Zato ja áno.“ Ava sa znovu zasmeje. V jej smiechu počujem pobavenie, ale aj netrpezlivosť. „Má jedenásť, Jesse. Presne toľko ako Maddie. Volá sa Kyle a chodí s našou dcérou do triedy. Ten chlapec je zaľúbený, to je všetko.“

Odfrknem si a zamierim k chladničke. „Je zvrhlík,“ vyhlásim tónom, ktorý ju otvorene vyzýva, nech si len trúfne pokračovať v diskusii, zatiaľ čo na horných policiach hľadám svoju obľúbenú značku arašidového masla. Ibaže svoju spurnú malú zvodkyňu by som už mal poznať – jej trúfalosť nemá hranice.

„Aj Jacob je zaľúbený do jedného dievčaťa,“ ľahostajne prehodí. Keď sa odvrátim od chladničky, zistím, že zbiera z pultu poháre

s arašidovým maslom a odnáša ich do kredenca. Môj syn sa zaľúbil? Pokiaľ viem, doteraz miloval iba futbal. Ten chlapec je doň blázon. „Aj tvoj syn je preto zvrhlík?“

Skrivím pery, vrátim sa k chladničke a ďalej hľadám pochúťku, ktorá ma vždy spoľahlivo uteší. „Prečo to robíš?“

„Lebo naše deti dospievajú a nesmieme im v tom brániť. Maddie pôjde na ten školský večierok a ty jej nebudeš robiť gardedámu. Prísť na také podujatie s otcom by bolo jednoducho trápne.“

„Nuž, bezo mňa naň nepôjde,“ odsekнем a zabuchnem dvere chladničky. „Kde je môj Sun-Pat, doriti?“ Obrátim sa a všimnem si, že manželka mi podáva nový pohár a chápavo dvíha obočie.

Bez poďakovania jej ho vytrhnem z ruky a odskrutkujem uzáver. Strčím dnu prst, prejdem ním po vnútornom okraji pohára a vopchám si do úst veľkú hrudu. Ďalej sa mračím na manželku, ktorá nado mnou nespokojne krúti hlavou. Môže si ňou krútiť, koľko chce. Bezo mňa a na dôvažok v tých džínsových minišortkách moja dcéra na školský večierok v nijakom prípade nepôjde!

„Mimochodom, kde je Maddie?“ spýtam sa Avinho chrbta, pričom si nenechám ujsť príležitosť pohľadom sa pokochať na jej zadku. Mňam! Najradšej by som doň zahryzol.

„Čaká, kedy sa jej ocko vráti domov, aby ho mohla obmäkčiť.“

„Obmäkčiť? Ako to chce urobiť?“

„Ocko!“ Maddino radostné zvyšknutie – mimochodom, veľmi faľošné – zastaví príval mojich otázok. Ó nie. Povedala mi ocko. Nie otec. Teraz bude určite nasledovať psí pohľad.

Urobím to najmúdrejšie, čo mi zide na um. Odložím arašidové maslo a vyjdem z kuchyne, aby som s ňou nenadviazal očný kontakt. Keby som to urobil, bol by som v kaši.

„Musím sa prezliecť.“ Vyrútim sa z dverí, no vzápätí počujem za sebou Maddine kroky.

„Ocko, počkaj!“

„Mám prácu,“ zavolám ponad plece, keď bežím hore schodmi. Zazriem dlhé čokoládové vlasy, poskakujúce jej na pleciach, zatiaľ čo sa ťenie za mnou. „Porozprávaj sa s mamou.“

„Mama povedala, že sa musím porozprávať s tebou!“

Už som takmer na odpočívadle, keď vtom sa mi niečo ovinie okolo členka. „Doriti!“ Stratím rovnováhu, zakopnem o horný schod a ako vrece zemiakov sa zrútim na koberec.

„Ocko, dávaj si pozor na jazyk!“

„Maddie, prekristapána!“

„Tak predo mnou neutekaj a postav sa svojim povinnostiam.“

„Prosím?“ Prevrátim sa na chrbát, sadnem si a zistím, že moja dcéra leží na posledných troch schodoch. Malou rukou mi ešte vždy objíma členok a zakláňa sa, aby mi videla do tváre. Už trepoce mihalnicami, malá koketa!

„Svojim povinnostiam?“

„Áno.“ Pustí mi chodidlo, a keď sa zviecha na nohy, letmo si všimnem, že má na sebe džínsy a sveter. Dlhé džínsy a sveter s dlhými rukávami. Malo by ma to potešiť, ale nepoteší. Lebo moja temperamentná dcéra sa dokáže zmeniť na poriadnu čerticu, kedy sa jej zachce. To znamená, že ňou je stále. Aj teraz, keď sa zahalila od hlavy až po päty nepochybne len preto, aby sa pokúsila – ako sa vyjadрила jej matka – obmäkčiť ma. Nuž, nebude to fungovať.

Maddie si vzdychne a pokrúti nado mnou hlavou. „Otec...“

„Och, tak zrazu som otec?“

Vystrčí bradu a uprie na mňa pohľad, akého je schopná iba jej matka. Pohľad, ktorým by mi dokázala odseknúť penis, keby chcela. „To nie je fér! Všetky moje priateľky naň idú a ich rodičom to neprekáža. Prečo mi musíš vždy pokaziť zábavu?“

„Lebo ňa ľúbim,“ zamrmlam a vstanem. „Lebo viem, že na tom večierku budú aj hlúpi chlapci, ktorí sa ňa pokúsia pobožkať.“ Čo to trepem, doriti? To, že moja dcéra by takému odvážlivcovi pravdepodobne odtrhla gule rýchlejšie, než by som to zvládol sám, je vedľajšie. Mojou úlohou je ochraňovať ju.

„Chceš ma špehovať,“ odsekne. Jej slová ma prinútiť stiahnuť sa.

„Ako to myslíš?“ Dcérin samolúby výraz sa mi nepáči. Jej pohľad naznačuje, že pozná moje špinavé tajomstvo. Hľadím na ňu prízmúrenými očami a čakám.

„Tak ako si špehoval mamu.“

Zhíkнем. „Tvoju matku som nešpehoval. Sledoval som ju.“

„Podľa nej to znamená to isté, najmä keď ide o dôkladné sledovanie v štýle Jesseho Warda.“

„To nie je... ona...“ Nahnevane zafučím, obrátim sa a zamierim k hlavnej spálni. S jedenásťročnou sopľaňou sa hádať nemienim. „Tvojej matke sa moje špehovanie páčilo,“ prehodím ponad plece.

„Tvrdil si, že si ju sledoval.“

„To je to isté.“ Zabuchnem za sebou dvere nášho šatníka a strhnem si tričko cez hlavu. „To dievča ma raz zabije,“ zamrmlam a hodím tričko do koša na špinavú bielizeň.

Maddie vtrhne dnu a ruky na zipse kožených nohavíc mi znehybnajú. „Na ten večierok pôjdem bez teba a oblečiem si, čo budem chcieť.“

„Nepôjdeš tam.“ Horko-ťažko sa mi podarí zadržat' nadávku. „Koniec diskusie.“

„Si hnusný!“ zvolá a líca jej očervenejú od hnevu.

„Viem!“ Vopchám si ruky za pás kožených nohavíc, pripravený stiahnuť si ich. „Už odchádzaš? Lebo sa chystám vyzliecť donaha.“

Krásna tvárička sa znechutene skriví. „Brrr.“ Maddie náhlivo odíde a nechá ma hľadieť na svoju hrud'.

Brrr? To je ale drzosť. Možno budem mať čoskoro päťdesiat rokov, ale ešte vždy som v skvelej forme. Spýtajte sa mojej manželky. Alebo ktorejkoľvek ženy na svete. Brrr?

Odkopnem kožené nohavice, vrhnem sa na zem a urobím päťdesiat kľukov. Celý čas šomrem a nadávam. Mal som zostať v posilňovni.

Keď si oblečiem čisté šortky, zamierim späť na prízemie. Cestou si všimnem na posteli kopu čistej bielizne a urobím to, čo by spravil každý slušný manžel: vezmem ju a vrátim sa s ňou do šatníka, aby som ju uložil. Svoje ponožky aj boxerky poukladám do príslušných zásuviek a v rukách mi zostane zopár Aviných nohavičiek. Uškrniem sa na kôpky čipky, neodolám pokušeniu a zdvihnem si ich k nosu. Vdýchnem čistú vôňu bielizne, miešajúcu sa s Avinou. Zahmkám, zatvorím oči a dám sa do plánovania intímnych chvíľ na dnešný večer. Manželke by sa zrejme zišla príučka v podobe sexu. Dôrazne jej vysvetlím, že by bolo nanajvyš' nemúdre, keby sme Maddie dovolili ísť na školský večierok bez gardedámy.

„Otec?“

Obrátim sa a vo dverách zbadám Jacoba. Synova prítažlivá tvár pôsobí dosť vystrašene. „Och, ahoj.“ Rýchlo si odtiahnem čipku od nosa a rozpačito sa usmejem.

„Oňuchávaš mamine nohavičky?“

Zasmejem sa ako debil a cítim, že mi líca zaplavuje horúčava. Moje decká mi fakt vedia zdvihnúť ego. „Len kontrolujem, či sú opraté,“ zaklamem, odvrátim sa od neho a otvorím Avinu zásuvku na spodnú bielizeň.

„Niekedy sa správaš čudne, otec.“ Jacob za mnou si vzdychne a ja sa zachvejem. Chvenie však vzápätí vystrieda zamračenie, keď mi pohľad padne na predmet v rohu Avinej zásuvky. Problém nie je v samom predmete, ale v tom, že sa nachádza v inom kúte, než v ktorom ležal dnes ráno. Zavrčím na vibrátor skrášlený diamantom alebo na zbraň hromadného ničenia, ako mu hovorí manželka, a pomaly ztvorím zásuvku. Nemýli sa – on naozaj ničí. Ničí moje skurvené ego. Používa ho bezo mňa? Poskytuje rozkoš posratému stroju?

Na chvíľu odložím roztrpčené pocity a obrátim sa k synovi. „Čo sa deje, kamoš?“ Podídem k nemu, objímam ho okolo pliec a odvediem ho zo šatníka.

„Jeden môj kamarát zo školy, Sonny, ma pozval do Old Traffordu. Rodičia by nás vzali na zápas tímu United Manchester. Hrajú proti Arsenalu. Smiem ísť?“

Usmejem sa pre seba a pozriem na Jacoba. Hľadá na mňa s nádejou v očiach, ale aj trochu znepokojene. Viem, čo si myslí. Myslí, že futbal je naša srdcová záležitosť a že sa mi možno nepáči, že naň chcem ísť s niekým iným. Vozím ho na tréningy, sledujem každý jeho zápas a počas futbalovej sezóny si vždy spolu vyjdeme von, len môj syn a ja. Čisto chlapská jazda, bez zien, ktoré by nás iba doháňali do šialenstva. „Isteže môžeš.“

„Ďakujem, otec.“

Skloním sa a ponorím tvár do jeho plavej štie.

Môj syn. Môj krásny, bezstarostný chlapec. „Mimochodom,“ p oznamenám, keď si spomeniem na Avinu poznámku, „tvoja matka mi naznačila, že si sa do niekoho zabuchol.“ Spýtavo zdvihnem obočie.

Jacob prevráti oči a zamieri do svojej izby. „Nie som zaľúbený, a keby som aj bol, mame by som to určite na nos nevešal.“

Uškriem sa. „Zachovávaš si chladnú hlavu, však?“ To je môj chlapec.

„Tak ako ty kedysi s mamou?“ Obráti sa, a keď zistí, že sa mračím, zase pokrúti hlavou. „Idem si vyleštiť trofeje.“ Zmizne vo svojej izbe a nechá ma stáť na odpočívadle.

Vrátim sa do šatníka, vezmem Avin vibrátor a zase vyjdem von. Letný pohľad do Maddinej izby mi prezradí, že trucuje na posteli, takže aspoň hodinu bude ponorená v pochmúrnych myšlienkach. Letný pohľad do Jacobovej izby mi prezradí, že už zoradil svoje futbalové trofeje, takže ich bude aspoň dve hodiny leštiť. Ponáhľam sa na prízemie, Aviným vibrátorom mávam pred sebou ako mečom. „Koľko ráz to ešte musíme spolu prebrať?“ vyčítavo spustím, len čo vojdem do kuchyne. „Jediným zdrojom tvojho potešenia som ja!“

Prudko zastanem, keď zistím, že manželka nie je sama.

Doriti.

„Elizabeth!“ zvolám a ruka mi zamrzne vo vzduchu.

„Ó... môj... bože,“ vydýchne a nechápavo pozrie na Avu.

Manželka sa tvári zdesene.

„Och...“ Vibrátor na mňa zabľýska. Rýchlo ho skryjem za chrbtom. „Vždy ťa rád vidím, mama.“

Elizabeth si vzdychne, obráti sa k dcére a pobožká ju na líce. „Nabuduce najprv zavolám, kým sa u vás zastavím, drahá.“

„Dobrý nápad,“ zamrmle Ava a jej zdesenie vystrieda výraz, ktorý naznačuje, že si to poriadne odskáčem. Môj idiotský úsmev sa rozšíri.

„Tak ja už pôjdem. Tvojho otca treba vyzdvihnúť z golfového ihriska.“

Avina matka sa priblíži ku mne a pokrúti hlavou. Zamávam jej prázdnu rukou a zo zdvorilosti sa spýtam: „Naozaj sa nezdržíš?“ Po všetkých tých rokoch spolu udržiavame vzťah lásky zmiešanej s nenávisťou.

„Nepredstieraj, že ma tu chceš.“

Vibrátor, ktorý skrývam za chrbtom, mi pulzuje v hrsti a naliehavo pripomína, že ešte musím s manželkou vyriešiť tú chúlостivú záležitosť. Vtom mi však prístroj vytrhnú z ruky.